

‘Vallorientàlia’

Jordi Sedó

Escriptor i sociolingüista
www.escriptors.cat/autors/
jordisedo

Ostres...! Divendres el portaveu de Tabàrnia, Jaume Vives, en va fer una de bona, a la convenció del PP. Des del faristol i davant de tots els expresidents, l'actual president, Pablo Casado, i altres patums i expatums peperes, va dir que està molt molest amb el partit per la deixadesa de no haver aplicat a Catalunya un 155 més dur i va deixar anar amb tota contundència: “És millor que us afilieu a Vox.” Aquests de Tabàrnia van forts, sembla, oi...?

Em sembla que dec ser independentista d'ençà que vaig néixer. És clar, jo no me'n recordo, però el cert és que no tinc memòria d'una fase no independentista del meu pensament polític.

Per tant, estic molt preocupat per l'existència d'aquesta nova república que diuen que volen fer si Catalunya arriba a ser un estat independent i que han batejat amb el nom de Tabàrnia. Una república, per cert, que naixeria amb la intenció d'integrar-se a una monarquia, l'espanyola, cosa que no deixa de ser paradoxal.

Però incoherències a banda, el cert és que jo visc al Vallès Oriental, al bell mig del territori de Tabàrnia i, per tant, el meu independentisme individual, petit i modest, es veuria ofegat dins aquesta sorprenent república que naixeria amb voluntat monàrquica. Perquè, efectivament, si sumem els vots d'ERC, JxCat i la CUP de les demarcacions de Barcelona i Tarragona del 21-D, donen un total d'1.684.552, mentre que els de C's, PSC i PP en sumen 1.701.979, una folgadíssima i aclaparadora diferència de 17.427 vots a favor de l'unionisme sobre un total de 3.386.531 d'emesos.

Un enorme i inqüestionable 0,5%, per tant, que, naturalment, justifica de manera incontestable i abassegadora la singular iniciativa tabarnesa, per bé que aquesta no tingui ni història ni tradició particular, sinó que comparteixi aquesta història i aquesta tradició i, sobretot, la cultura precisament amb la Catalunya de la qual es vol escindir. I a desgrat, també, d'haver perdut sorollosament, per incomparança i per falta d'interès, en el referèndum de l'1-O. I encara que tampoc no hagi pogut mostrar, any rere any, una voluntat majoritària de mantenir-se dins d'Espanya com a resposta a les manifestacions independentistes catalanes el dia de la seva festa nacional com sí que ha fet Catalunya en sentit contrari cada Onze de Setembre. Però potser deu ser només perquè no s'ha determinat encara la data d'aquesta festa nacional. Jo, com a tabarnès involuntari que soc, podria proposar-hi el 18 de juliol, que va quedar lliure ara fa uns quants anys...

De tota manera, hi he pensat molta estona amb inquietud. Perquè jo no vull quedar-me en una república que no aspira a la independència de Catalunya, sinó a la dependència d'Espanya. I, donant-hi moltes voltes, se m'ha acudit que si 17.427 vots de diferència sobre 3.386.531, que representen el 0,5%, justifiquen una iniciativa tan insòlita com aquesta, un territori com el Vallès Oriental, que és la comarca on visc i que va sumar 116.545 vots independentistes per 106.943 d'unionistes, amb una diferència de 9.602 vots entre les dues opcions sobre un total de 223.488, és a dir, un 4,3% a favor dels independentistes, amb molta més raó, podríem independitzar-nos de Tabàrnia quan aquesta sigui una realitat.

LA NOVA REPÚBLICA DE VALLORIENTÀLIA

La nova república, escindida de Tabàrnia, naixeria amb el nom de Vallorientàlia i amb la voluntat d'integrar-se de nou immediatament a la nova República de Catalunya. Naturalment, necessitaria un president i he pensat que podria ser ben bé un servidor, sense anar més lluny, escollit democràticament per mi mateix, igual com ha fet l'excel·lentíssim president de Tabàrnia, senyor Albert Boadella.

Si totes les comarques de les demarcacions de Barcelona i Tarragona fessin propostes semblants, tindríem un curiosíssim mapa d'aquesta Tabàrnia que ens pinten com si fos una cosa completament uniforme i que respondria molt més a la voluntat real dels ciutadans.

Hi he donat moltes voltes, a aquesta meva Vallorientàlia ideal, i després de pensar-hi molt, he observat que podrien sorgir problemes perquè també és cert que, mentre que els municipis del nord del Vallès Oriental, el 21-D, van donar uns resultats de 72.970 vots independentistes per 44.163 d'unionistes, a la zona sud, integrada pels municipis de Canovelles, la Llagosta, la Roca, les Franqueses, Lliçà d'Amunt, Lliçà de Vall, Martorelles, Mollet, Montmeló, Montornès, Parets, Sant Fost de Campsentelles, Santa Maria de Martorelles, Vallromanes i Vilanova, les coses són diferents perquè els resultats del 21-D ens donen tan sols 44.367 vots independentistes per 62.626 d'unionistes. Una diferència prou considerable a favor d'aquests, el 17%, que, naturalment, donaria peu perquè aquest

La nova república de Vallorientàlia, escindida de Tabàrnia, naixeria amb la voluntat d'integrar-se de nou a la República de Catalunya

territori s'independitzés de Vallorientàlia, originant, així, una Vallorientàlia del Nord i una Vallorientàlia del Sud. Mira, igual que Corea...! També seria acceptable, no...? La democràcia és la democràcia!

Vallorientàlia del Sud, doncs, se separaria de Vallorientàlia del Nord i s'integraria novament a Tabàrnia, per tal d'independitzar-se de Catalunya i integrar-se a Espanya. Paral·lelament, Vallorientàlia del Nord es quedaria a Catalunya. Problema resolt!

Però encara sorgeix una nova dificultat. Resulta que si sumem els vots d'alguns municipis de Vallorientàlia del Sud –concretament, la Roca, Santa Maria de Martorelles, Vallromanes i Vilanova–, tenim un grup de pobles amb continuïtat territorial que el 21-D van donar un resultat de 6.627 vots per a opcions independentistes i només 4.497 per a opcions unionistes. Una bonica diferència del 19% que justificaria amb escreix la creació d'una Vallorientàlia del Sud-est. Això originaria l'existència d'una Vallorientàlia del Nord, i una Vallorientàlia del Sud-est que voldria separar-se de Tabàrnia per integrar-se novament a la Vallorientàlia del Nord i, posteriorment, a la Catalunya independent i una Vallorientàlia del Sud-oest, que voldria romandre dins de Tabàrnia per a integrar-se a Espanya.

No sé... Una mica complicat, oi, ara que m'ho torno a mirar bé...? Potser sí que visc a Matrix com deien els de Ciutadans no fa gaire... Perquè és que ara se m'acut també que si analitzéssim els resultats del 21-D per barris de cada un d'aquests municipis, ves a saber el resultat que ens donaria... Buf...! Potser sí que és massa complicat, tot plegat... I ho és tant, que em fa l'efecte que val més que deixem de dir bestieses i de proposar pallassades que no fan més que banalitzar coses tan serioses com la política, que afecta milions de persones de manera decisiva i en menysté d'altres com la dramàtica situació que pateix Catalunya, la pèrdua de llibertats fonamentals dels ciutadans de tot l'Estat espanyol, l'existència d'exiliats i presos polítics, la lamentable desunió dels polítics independentistes, la pèrdua de prestigi del poder judicial a Espanya, la incapacitat de fer política que mostren els governs de l'estat i el consegüent deteriorament progressiu de la democràcia espanyola.

Perquè si els ciutadans de Catalunya –tots– i també els d'Espanya no respecten i es prenen seriosament l'existència de més de dos milions de persones, aproximadament la meitat de l'electorat català, que ens sentim incòmodes a l'Estat espanyol, el retrocés en garanties democràtiques i en qualitat de l'estat de dret que ha fet Espanya en els darrers temps no serà res comparat amb el que ens espera. Perquè és que ara ja no toca tan sols defensar la independència. Ara toca, a més, defensar la democràcia. I els espanyols no haurien de quedar-se mirant-s'ho perquè són els seus poders i el seu Estat –i, fins que no hi posem remei, també el nostre– els qui han actuat tan antidemocràticament. I algun dia els pot tocar, també a ells, veure's afectats per aquestes repugnants vel·leïtats autoritàries.

Per què tanta por del debat?

Jordi Seguer

Candidat d'Ara Parets ERC
@JordiSeguer

En les darreres setmanes l'alcalde socialista de Parets, Francesc Juzgado, ha hagut de recórrer a un informe *no vinculant* del secretari municipal per justificar la seva negativa a celebrar un ple extraordinari –sol·licitat per quatre dels cinc grups de l'oposició– per donar suport al conciuatà Jordi Turull i demanar la llibertat dels presos i exiliats polítics. Certament, l'actitud de Juzgado ha estat novament de molta covardia, de manca de coratge per no voler afrontar un debat públic sobre la situació que pateix un veí del nostre poble que va compartir cadira en el plenari entre 1995 i el 2003.

Sempre he defensat –tant en l'esfera professional com en la política– que en aquesta vida s'ha de poder parlar de tot: tant en els mitjans de comunicació com també en els debats polítics. Una de les riqueses de la nostra democràcia és la confrontació d'idees i el debat entre persones que pensen diferent. No permetre-ho en els mitjans públics o en els òrgans col·legiats, com al cas dels plens, és una clara limitació dels drets dels regidors de l'oposició, que van ser escollits amb molts més vots tots –tots junts– que el partit que governa Parets en solitari, el PSC.

Per tot plegat, des d'Esquerra Republicana hem promogut la modificació urgent del Reglament Orgànic Municipal (ROM), un instrument que ha estat utilitzat aquest mandat de manera restrictiva. Per què tanta por del debat públic? Per què tanta por de reconèixer la situació que pateixen els presos i exiliats polítics, entre els quals Turull? Ja seria hora que l'alcalde i el grup socialista deixés de pen-

sar en els interessos electorals i fes un gest d'humanitat amb la família del que va ser conseller del Govern català i exportaveu de CiU a l'Ajuntament de Parets.

Al marge de les diferències polítiques, primer ha de ser la dignitat de les persones i és clar que Juzgado prefereix obeir la direcció nacional del PSC i no solidaritzar-se amb aquells que estant patint la repressió de l'Estat. Sinó no s'entendrien determinats silencis o el fet de no voler condemnar, sense anar més lluny, la detenció de dos alcaldes de la CUP sense cap mena d'ordre judicial.

L'accés a l'alcaldia ha transformat completament Juzgado, que la nit de l'1 de novembre de 2017 va comparèixer a l'habitatge particular de Turull i que el 2 de novembre deia: “Prou d'empresonar, les mesures preses per la Justícia no fan més que agreujar la solució del problema a Catalunya. No comparteixo aquestes, demano que els posin en llibertat.” Què ha canviat des d'aleshores? Doncs que en aquell moment l'alcalde titular era Mingote, a Madrid manava el PP de Rajoy i els socialistes a Parets governaven amb Urtusol del PDeCAT.